

Carme Casas Amb all i bitxo

Ho ha dit...

...Edmund O. Gorman
“La suprema facultat de l’home no és la raó, sinó la imaginació”

Ja tenim ‘Time Out’

El fet que hagi estat l’admirat Toni Puntí el periodista escollit per dirigir la revista *Time Out* no fa sinó assegurar-ne una qualitat de base, i cal desitjar que també la llarga vida que aquest professional aspira, lògicament, a conferir-li. El que ja no és tan evident és que aquesta llarga vida la pugui suportar una ciutat com Barcelona, que, mal que a algunes i alguns ens contrariï, dista molt de ser Nova York, Chicago, Londres i Lisboa, per esmentar quatre ciutats emblemàtiques i alhora peculiars del repertori de títols que aquest segell edita.

I no és que Barcelona no tingui prou atractius per engrescar el personal a contraure-hi un tracte més íntim, que esclar que en té, tal com demostra el creixent nombre de turistes d’arreu del món que opten per desplaçar-s’hi. El possible problema rau precisament en el punt que *Time Out*, tal com certifiquen tant la llengua vehicular triada com les paraules del seu artífex, no està feta, tampoc aquest cop, per a guiris. Diu que va dirigida a totes i tots els qui hi moren i hi fan vida, sense especificar, però, el perfil dels destinataris per als quals es fa, en definitiva, la festa.

Una entretinguda mirada als primers exemplars fa pensar que la publicació, bo i que es presenta com un setmanari cultural tottereny, apunta cap a un públic molt jove, més interessat en les opcions *ad hoc* pròpies del lleure que no pas en els vessants de la cultura, diguem-ne, convencional, les delimitacions de la qual val a dir que varien d’un temps ençà amb inusitada freqüència; vull dir les dites *artístiques*, per bé que la cartelle-

Toni Puntí, director de ‘Time Out’, en la festa de presentació de la revista a la Sala Apolo de Barcelona ■ MARTA PÉREZ

ra d’actualitat de *Time Out* inclouï cinema, art i música clàssica. No en va el seu creador, Tony Elliot, ja va expressar al seu dia que el plat fort de la informació el constitueixen els concerts de rock i l’ambient que generen.

Caldria començar, però, a esbrinar què en fem de la resta. El cas és que, si de Barcelona n’extraïem aquests aspectes artístics que tot hom ja sap –i que qui n’ha passat fins avui no sembla que hagi d’interessar-s’hi ara–, l’oferta és més

No és gens clar que en una ciutat com Barcelona la revista pugui tenir llarga vida

aviat migrada. La riquesa patrimonial arquitectònica en gòtic, Modernisme i ara monumentalisme avantguardista no és extensiva a la tristoïa oferta de museus, posem per cas, de la mateixa manera que, en matèria de cuina i parentela al·legada, l’opulència costumista dels mercats municipals no es correspon amb una restauració prou variada i atractiva.

Despullada de restaurants i cafès històrics, a la capital catalana no hi ha tampoc genèrics per-

sonalitzats (pubs, braseries, *asadores*, *trattories*, *oysters bars*...) o barris temàtics que la signifiquin, del tarannà dels China Town o Little Italy.

Estem condemnats a anar insistint en el *tapeo* massificat, els sempiterns bars de disseny dels 80, les sinistres braves del Tomàs i les casposes estrelles Michelin setmana a setmana? Confïem que, amb la clau i el duro, a Puntí li hagin donat també una vareta màgica. ■

Cruise fent del coronel nazi que va participar en el complot per assassinar Hitler durant la guerra a ‘Valyrie’ ■ AFP

Cruise és un nou Goebbels?

A Alemanya es critica el discurs messiànic de l’actor sobre Cienciologia

M.J. Jordan
BARCELONA

“Tom Cruise és el ministre de propaganda de la Cienciologia, comparable a Joseph Goebbels, responsable d’agitar les masses durant el nacionalsocialisme”. Això és el

que opinen l’historiador alemany Guido Knopp i el pastor evangèlic Thomas Gadow, expert en l’Església de la Cienciologia, en sentir les declaracions de l’actor en un vídeo de consum intern que ha difós una web de Nova York, i que aquest ha fet retirar ràpidament.

Cruise s’adreça a la cúpula de l’Església a la qual pertany. Diu que “aquesta és la nostra era” i els pregunta: “Hem de netejar el món?”.

“Sí”, responen tots massivament. “Així ho va fer també el públic congregat el 18 de febrer del 1943 a Berlín quan Goebbels els va preguntar: <Voleu guerra total?>”, afirma Knopp.

A vegades seriós, i altres amb un riure desafortat, Cruise també afirma que els cienciòlegs poden rehabilitar delinqüents, “caminar cap a la felicitat, portar la pau i unir cultures”. I afegeix que són “autoritats

fent que la gent deixi les drogues” i “en la ment”. Encara recordem com volia curar les depressions amb vitamines i gimnàstica. A primera vista tot fa molta gràcia i sembla una excèntrica més del marit de Katie Holmes (la que suposadament va haver de parir en silenci). El problema és que Goebbels també deia que si repeteixes una mentida moltes vegades, al final es converteix en veritat. ■